

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 • מען מברקים: "עודמפרם" • העורך הראשי: אורי אבנרי • ראש המערכת: יוסי ינאי • עורכת-כניית: יוסי שנון • עורכת כיתוב: לילית בוארון • צלמי מערכת: ציון צפירי וגילה רוזן • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרוני • המוציא: "העולם הזה" בע"מ • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב כ"ץ אבניגור • הפצה: "גד" בע"מ • גזופות: צינקוגרפיה "כספי" בע"מ.

קלא ירי

לפני חצי שנה הודעו המדינה ממעשה-הגבלה שעשו אותם בני-בליעל ניצחיים, אנשי העולם הזה. זה היה אחרי הפיגוע בחברון, שבו נהרגו שישה חיילי ישיבת-ההסדר וחברי-הם, בשוכם מתפילה במערת-המכפלה. אחד ההרוגים היה אלי הזאב. דמותו של הזאב עוררה מייד הת-עניינות כללית. אחדים מאיתנו הכירוהו

משום-כך הטלנו על הכתב יוסי היימן והצלם ציון ציפריס לאסוף פרטים נוספים על הזאב, עברו, דרכו בארץ והשקפותיו, ותוך כדי כך גם לברר כמה פרטים סתור מים על נסיבות מותו (העולם הזה 2228). במיסגרת תפקיד זה פנו אל האלמנה, שושנה הזאב. פגישת הצוות עם האלמנה היתה מלווה בתקרית, שזכתה בסיקור גרוב בעיתונות — סיקור שבינו ובין האמת היה דמיון קלוש בלבד. השבוע, באיחור של חצי שעה, הגיעה תקרית זו סוף-סוף לבית-המישפט — ואז התגדפה האגדה הזדונית כבועת-סבון.

שושנה הזאב ניגשת למכונת... וזאת בכוונה לעבור עבירה —

גם לפני כן, ככיריון מאנשי "הרב" מאיר כהנא, שהיה נוהג להתנפל מן המארב על מפגיני-שלום בודדים, להתגרות באנשי "שלום עכשיו" ולהשתתף בהתנפלויות על ערבים. על כך הועמד לדין. אך גם אנחנו לא ידענו את כל פרטיו האישיים. אלה נודעו רק כאשר נפל קורבן לפיגוע הקטלני בחברון. הסתבר כי הזאב כלל אינו ישראלי ואינו יהודי מלידה, אלא הרפתקן אמריקאי נוצרי שהשתתף במלחמת-האזורים בוויאט-נאם. אחרי תום אותה זוועה היה מובטל ממעש, וחפש עניין לענות בו ולהפעיל בו את נסיותיו האלימות. אחרי שפעל זמן-מה כסוכן האף-בי-איי בארצות-הברית, התי-גייר והצטרף לכנופייתו של "הרב" כהנא. הדומה באופייה ובשיטותיה לכנופיות ניר-ארינאציות באירופה. בעת ההלווייה, הסי-תינו ממנו הוריו, שבאו ארצה.

לציבור היה עניין רב בגילוי הביוגרפיה של איש זה — לא רק לשם סיפוק הסקרנות המוצדקת, אלא גם לשם הבנת התופעה של הגרים האלימים, ההופכים אצלנו לסופר-פטריוטים ולמחרחרי-מיל-המה. (אחד מחבריו של הזאב בכנופיה הוא רוסי נוצרי, שהתגיר והפך גם הוא פעיל הציונות האכזרית.)

איפשרה להם לעיין בה, בניגוד למקובל, לפני שהוגשה לבית-המישפט. הם פירי-סמו גם ראיונות קצרים עימה, שבהם הר-סיפה השמצות מרושעות נגדנו. בראיונות אלה טענה שושנה כי ניסיונו לצלמה בני-גוד לרצונה, תוך שאנחנו מתנהגים בצור-רה ברוטאלית ואלימה.

העיתונאים ידעו לספר כי המישטרה רואה את התלונה בחומרה רבה, וכי יוח-לט כנראה, להעמידנו לדין. דברים אלה פורסמו עוד לפני שהזומנו בכלל למיש-טרה, כדי למסור את גירסתנו.

העוול

* לא תוקן

העיתונאים לא פירסמו אמנם את שמותינו ואת שם העיתון, אך הניסוח "כתב וצלם של שבועון מסויים" לא הש-איר מקום לספק. גורמים שונים מיהרו להשתמש בכך כנשק נגד העולם הזה. כמה חברי-כנסת ביקשו לעשות מטעמים מהפירסומים, תוך השמעת השמצות פרו-עות נגד השבועון מעל במת המליאה.

באווירה כזאת לא היו לנו הרבה סי-כויים. ידענו שלא עברנו שום עבירה ושפעלנו בהתאם לחוק. זאת אמרנו גם במישטרה. אך לא היתה לכך כל מש-מעות. המישטרה עשתה את מה שהחליטה מראש, והגישה נגדנו כתב-אישום לבית-המישפט השלום בירושלים.

הנה הנוסח המלא של כתב-האישום: "העובדות: בתאריך ה-11 במאי 1980, בשעה 06.30 או בסמוך לכך, הסיגו הנא-מים, שהם עיתונאים בשבועון העולם הזה, את גבולה של שושנה הזאב (להלן המת-לוננת), וזאת בכוונה להקניטה.

"מעשי הנאשמים התבטאו בכך שהקי-שו על דלת ביתה של המתלוננת, ברחוב ניקרגואה 8 בירושלים, וביקשו לדעת מפי-ה פרטים אודות מותו של אלי הזאב, בעלה לשעבר, וזאת לאחר שיום קודם לכן, כשהציגו עצמם כעיתונאים של השבועון שטרן, דחתה את בקשתם וביקשה שית-קשרו אליה בטרם יופיעו בביתה.

"מיספר דקות לאחר האמור למעלה שוב הקישו הנאשמים על דלת ביתה של המתלוננת, וזאת בכוונה לעבור עבירה, להקניטה וכפי הנראה צילמוה, וזאת שלא כדין וללא הסכמתה, דבר שגרם לה אי-נוחות.

"הוראות החיקוק שלפיהן מואשמים ה-

מייד עם תחילת הדיון מחק השור-פש מאיר מדין את אישום התקיפה, אחר-רי שקיבל את הטענה שהעובדות המפור-טות בכתב-האישום אינן מהוות תקיפה בשום צורה שהיא. נציג המישטרה טען כי הצילום הוא מהווה תקיפה, אך השור-פט דחה טענה זאת מכל וכל.

לגבי סעיף האישום השני, הסגת-הגבול, טען נציג המישטרה, כי המעשה המהווה עבירה זאת הוא ההקשה בדלת. הקשה זו היא הדבר היחיד שבו אנחנו מואשמים עכשיו. הדיון בנושא זה נדחה למרס-1981.

עד כאן סיפורו של יוסי היימן.

אפשר היה לקוות כי אחרי הפירסום הפרוע — והכוב — של התקרית ברוב העיתונים, יודיעו עכשיו העיתונים על החלטת השופט. אף עיתון אחד לא עשה כן, למרות שדאגנו גם מצידנו לספק להם את המידע. ההחלטה הושטקה כליל.

איני רוצה לתאר כאן בפרוטרוט מה בדיוק אירע כאשר פנה צוות העולם הזה אל האשה, כי הדבר עדיין תלוי ועומד

קצין-מישטרה ברי-טוב ביקור בשש וחצי בבוקר

— ופונה אל צוות "העולם הזה" — שלא כדין וללא הסכמתה...

בבית-המישפט. סעיף-האישום שנתר — נוגע לשאלה אם הקשת עיתונאים בדלת של אזרח מהווה עבירה פלילית. על כך יחליט השופט. לנו חשוב רק דבר אחד: שהעלילה הזדונית, כאילו התעללנו באלמנה ה-שרוייה באבל, התבדתה לתלוטין. ותוך כדי כך הייתי רוצה להשמיע גם סיפוק קל בהגינות הדיווח על פרשה זו בכמה עיתונים.

נאשמים: הסגת גבול פלילית ותקיפה. לכתב-האישום צורפו עדויותיהם של שכנים וידידים של שושנה הזאב. היו אלה אותם האנשים שניסו למנוע את צילומה של שושנה, והם מודים בכך בעדותם. נמצא ביניהם גם קצין-מישטרה בשם גילעד ברטוב, ששהה באותה שעת בוקר מוקדמת — שש וחצי — בדירתה של שושנה. ציון ואני ביקשנו ממנו להגן עלינו, כאשר הותקפנו על-ידי השכנים, אך למרות שהיה באותה שעה במדים, נמנע ברטוב מלהתערב.

בבית-המישפט התכוננו לספר את ה-אמת: שאנחנו היינו המותקפים, וכי העבירות היחידות שנעברו היו כלפינו. אך אפילו בכך לא היה צורך.

ליוסי היימן